

## Glazba nam daje krila

... umoran sam... tijelo nema snage... moje tijelo nema snage... oči peku, kapci sami padaju... dan je bio dug, predug... Misli proljeću mi kao strijele, ali niti jednu ne domislih do kraja... Ne mogu...

Ali sinula mi ideja kako se razbuditi, kako se razdrmati, kako tijelu i duhu dati ponovo energiju i snagu, kako raširiti oči, kako poboljšati koncentraciju. Znaaaaaam!

Trčim u sobu, biram svoj prvi CD i pojačavam „do daske“. Tko sluša slučajno, prepoznao bi poznate solo gitare na početku zajedno s bubnjevima iz „Thunderstruck-a“. Krećem se u skladu s glazbom, a ipak nepravilno, jer me odjednom obuzima neopisiva snaga, potreba za kretanjem, užitak i sve to u isto vrijeme. Svaki mišić moga tijela, tako mi se barem čini, probudio se. Slijedi sljedeći komad od Slayera i zove se „Raining blood“. Fantastično! Sad znam da ću bez poteškoća nastaviti dan, a mogao bih i cijelu noć. Sad znam da imam snage i volje da završim zadaće, naučim riječi iz latinskoga, napišem sastave, vježbam referate i violinu...

Zašto nam glazba daje krila kad ih trebamo? Koja je to čar? Koja je to magija? Zašto je glazba u stanju utjecati tako jako na naše raspoloženje? Je li su svi ljudi svijesni da brz tempo, upečatljiv ritam, uzbudljiv rast melodija tako lako mogu nam vratiti „vjeru u snagu“?

Možda su mnogi napravili suprotna iskustva: slušali nostalgичnu glazbu, iako su već bili „na dnu“!? Kako je njima tada bilo? Kako su se osjećali? Možda su mogli lakše preboljeti bol? Ne igra (nikakvu) ulogu je li je to bila neka moderna pop-balada, Vivaldijeva „Zima“ ili francuska šansona...Važno je da im je nakon toga bilo lakše.

A što je s glazbom džez-a? Lude, isprepletene fraze, virtuozna solo-mjesta ili jedan dugi ton legendi soul-džez-a? A što s napetim, ali ipak nekako smirujućim bluzom, pjesmama Gary B. Colemana, njegove tuge ali i njegove sreće?

Ni u kojem slučaju ne smijem zaboraviti Bahovu „Toccatu i fugu“ u d-molu! Ne smije se zaboraviti ni Montijev „Čardaš“, Beethovenov „Kreutzer“ ili Vivaldijeva „Oluja“. To je napetost, mistika, virtuoznost i grandioznost u jednom komadu. Tako se onda i osjećam!

Da napomenem neke vrste i stilove trajalo bi to puno duže, ali...: ozbiljna glazba sa svim svojim epohama, stilovima, sastavima... pa onda cijelo 20. stoljeće, slijedi meditativna glazba... itd., itd... Najvažnije, po meni, je da sami svjesno možemo birati „raspoloženje“ uz pomoć glazbe i to kako god želimo.

Ako mislim i kažem da je glazba u cjelini jedan najuniverzalniji jezik, blizu sam najkraćega pojma, odnosno definicije. Zašto univerzalan jezik? Jer je u svakom dijelu svijeta, u svakoj

državi, u svakom gradu, selu i u prirodi razumljiv. I nema potrebe da bilo kome išta prevodimo. Nebitno je za što i u koje svrhe je glazba do današnjega dana korištena. Svugdje gdje je bila prisutna i gdje jeste prisutna postiže ogromne uspjehe, čak i u situacijama koje moralno i povijesno nisu ni malo ružičaste (npr. ratovi, propaganda, itd.). U isto vrijeme je u stanju ohrabriti i činiti sretnim, nadahnutim, ushićenim, zadovoljnim, olakšanim, a s druge strane neka druga glazba pomaže nam prebroditi najteže trenutke u svom životu: tugu, sjetu, bol, sjećanja, tragične trenutke, te da ih isplačemo iz naših duša... Kada bih se našao na drugoj strani ovoga našeg planeta i slušao Mozartov „Rekvijem“ s ljudima iz Polinezije ili Mikronezije, znam da bi oni razumjeli moje osjećaje ispravno!

I to je ono što je skoro pa nemoguće kratko sročiti u ovaj tekst. O muzici nije jednostavno pisati, ali je najlakše i najjednostavnije slušati i razumjeti je.

586 riječi

**Philipp Meidl**

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: slobodna tekstna vrst

Broj stranic: 2

Ljeto: 2021.

Škola: Savezna gimnazija Matrštof / BG/BRG Mattersburg

Učitelj: mag. Ivan Rotter, MA

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind